

Herrer skaffe os nogen som helst Garanti for, at noget andet Middel vil hjælpe, skal jeg være den første til at acceptere det. Men det er det, vi forlange af dem. Vi forlange, at de skulle stille noget positivt op, som i nogen Maade beskytter mod Overfald, fremfor de Midler vi nu have, og som kun bestaa i, at en Forbryder i nogen Tid bliver afskaaren fra at foretage sine Forbrydelser, men som giver ham Lejlighed til at udspekulere, hvorledes han næste Gang skal bære sig ad for ikke at blive straffet.

Jeg maa sige, at al Tale om, at ingen Straf er forsvaerlig, naar den ikke gaar ud paa at forbedre den, den rammer, tror jeg ikke, at mange her i Salen og heller ikke ude i Landet ville være saa naive at underskrive. Jeg tror, at de allerfeste ere ganske klare over, at de Mennesker, der komme forbedrede ud af Forbedringshuset, ere meget faa, maaske kun 1 eller 2 pCt. Men derimod er jeg aldeles paa det rene med, at mange komme meget værre ud. Med Hensyn til Forbedringen har jeg en Gang gjort en Erfaring om, hvorledes Folk tage Spørgsmaalet. Da en Mand, for Resten for et ret ubetydeligt Tyveri, havde udstaaet en temmelig lang Forbedringshusstraf, kom ud, og man spurgte ham om, hvorvidt han nu havde lært noget godt, svarede han: Nej, men jeg har i det mindste lært saa meget, at de næste Gang nok skulle lade mig gaa, hvis de ikke tage mig paa fersk Gerning. Det var, hvad han havde lært, og saadan gaar det sikkert mange.

Der er en anden Ting, man hellere skal holde sig til, og det er den afskrækkende Straf. Spørgsmaalet bliver da, hvad der er det mest afskrækkende? Er det den legemlige Straf, som den foreslaas her, eller som ærede Modstandere af Loven siger: den lange Indespærring og Lejlighed til at tænke sig om. Den lange Indespærring har saamaend ikke stort mere at sige end den korte, og hvad Tvangsarbejde angaar, vide vi alle, hvorledes det forholder sig. Man kan maaske tvinge Folk til at lade være at gøre et eller andet, men aldrig til noget positivt. Man kan ikke tvinge en Mand til at arbejde, naar han ikke vil. Man har anført, at man kunde tvinge Bøllerne ved Hjælp af Sult til at udføre et vist Kvantum Arbejde. Nej, det kan man slet ikke, for naar man er naaet til et vist Punkt paa Sultekuren, bliver man vist nødt til paa Grund af Doktorattester og lignende at indstille Straffen og lade vedkommende gaa. Jeg har endnu

ikke set noget som helst Middel foreslaaet af Pryglestraffens Modstandere til at opnaa det, som jeg mener maa være det vigtigste netop fra den fremskredne Kulturs Side, nemlig at beskytte de svage mod Vold. Lad os derfor, siger jeg, prøve, om ikke noget nyt kan hjælpe. Og jeg ser ikke noget saa forskrækkeligt i at tage det foreslaaede Forslag. Det kan være, at der er noget raat i at anvende Legemsstraf, men maa jeg spørge: Er det dog ikke i forsvindende Grad raat mod den Raahed, der vises ved Overfald. Jeg skal slet ikke tale om Bølleoverfaldene. Det har jo andre grundig behandlet. Men ude paa Landet er det heller ikke Bølleoverfald, vi i synderlig Grad frygte, dem have vi heldigvis ikke mange af. Men der er en anden Forbrydelse, som jeg kalder for mange Gange værre, og det er de gentagne Voldtægtsforsøg, og ikke alene Forsøg, men opnaaet Voldtægt. Nu til Dags ere de vistnok hyppigere end nogen Sinde. Hvad siger man til, at man har haft to saadanne Tilfælde i det sidste Aar en Fjerdingvej fra Frederiksborg. Sligt er ikke hændet tidligere. I min Tanke er denne Forbrydelse den allerværste, betydelig værre end alle Overfald, hvor en Mand, om ikke lemlæster, saa skamslaar en anden. Der er dog nogen Udsigt til, at en saadan Mand kan gøre Modstand. Men der er ingen Udsigt til, at den svage Kvinde kan øve synderlig Modstand. Jeg har en Gang hørt sige, at naar man afskaffede Dødsstraffen, bankede Blodhævnen paa Døren, og jeg vil sige, at naar man ikke faar gennemført en Straf, som hemmer saa afskyelige Forbrydelser som disse, tror jeg, at der er en anden Ting, som banker paa Døren, og som vi vel skulde vogte os for, og det er Selvtægten. Den vil sikkert komme, naar vi ikke nu kunne skaffe tilstrækkelig Beskyttelse. Jeg kunde meget godt drives til at gaa langt videre i Selvtægt, end jeg just ønsker skal blive sædvanligt. Jeg ser ærlig talt ikke, hvorledes noget Menneske om de Straffebestemmelser, vi for Øjeblikket have for disse Forbrydelser, et eller to Aars Tvangsarbejde, tør paastaa, at de ere nogenlunde svarende til Forbrydelserne. Det skulde slet ikke undre mig, om en Mand, hvis Hustru, Datter eller Søster har været Genstand for en saadan Forbrydelse, senere — jeg taler ikke om, hvad han vilde gøre, om han greb Forbryderen paa fersk Gerning, thi der vilde han vist faa Lov til at gøre, hvad han vilde — naar han traf Forbryderen, skød ham ned som en skabet Hund.